Tož, tady jsou otázky a odpovědi:

1) Hrajete raději na festivalech (hodně lidí, velká odezva) nebo v klubech (intimita klubového prostředí a málo diváků)? A dokážete říci proč? Nebo je to naprosto jedno?

2) Mění se diametrálně (tedy podstatně, velmi hodně) složení a sled vašich písní (potažmo průvodní slovo) na festivalovém pódiu oproti klubovému recitálu? A máte ve svém repertoáru čistě "fesťákové trháky", které hrajete výhradně na velkých pódiích?

---

1) Tedy: Nemůžu říct, že by jsme dělali nějaké štráchy mezi hraním na velkých festivalech a klubováním. Hrajeme obojí, ale spíš se těšíme na léto, kdy je víc diváků. Musí být ovšem splněno pravidlo: víc diváků - míň pařičů! Lépe se potom hraje v klubu pro pár lidí muzikantská přesilovka, než ve dvě ráno "gumákům".

2) Repertoár máme na obojí stejný. A průvodní slovo předem nepřipravujeme, takže - co kus to originál.

Rychťa, Juwel Folk

---

1) Samozřejmě,že hrajeme rádi na festivalech,neboť trpíme utkvělou představou,že do těch klubů by potom mohl někdo přijít...A to přesto,že naše současné složení a počet téměř znemožňuje hrát ,,přesilovku".

2) Nedá se říct,že máme v repertoáru festivalové trháky.Spíš tam máme i některé klubové ,,intimáky",které prostě na festivalech nehrajeme.
Co se mluveného slova týče - na festivalech se člověk (tedy já) snaží nemluvit,kdežto kluby mamá rádi právě pro tu možnost řešit z pódia třeba stav vašich ponožek...

Zdraví vás Dr. Míza Vojtěch (alias Vojta Zícha)

---

1) Myslím, že nemáme vyhraněný typ podia, na kterém hrajeme nejraději. Všechno má něco do sebe. Nejdůležitější je atmosféra, která při vystoupení vládne a tu dělají hlavně diváci. Hráli jsme už třeba jen pro 20 lidí a ten konzert byl báječný, protože ty lidi byly báječný a také existují festivaly, na kterých je sice spoustu lidí, ale oni se tam vlastně přišli nudit.
Největší nevýhodou klubů je dle mého názoru to, že lidé dnes obecně poměrně neradi chodí do klubů na kapelu, kterou neznají z velkých festivalových podií. Proto si myslím, že velké festivaly a kluby se dobře doplňují a každé hraní je svým způsobem jedinečné. Velké festivaly sice dávají možnost hrát před množstvím diváků ale na druhou stranu zase nedávají kapele takový prostor jako kluby. Z tohoto důvodu mám za to, že festivaly jsou místem prezentace kapely a kluby jsou pak pro diváky, které ta daná kapela zaujala právě asi na nějakém festivalu.

2) Na každém hraní se snažíme vydat ze sebe úplně všechno a když tedy hrajem, tak všude na maximum. Čistě festivalové trháky nemáme, repertoár přizpůsobujeme momentální náladě naší a publika.

Za Telegraf - David

---

1) Přiznám se, že radši mám kluby. V klubu totiž člověk samozřejmě snáz upoutá pozornost. Můžu klidně hrát i hloubavější písně, protože vím, že mě ti lidi poslouchají. Na festivalu (obzvlášť pokud je člověk začátečník jako já a nikdo mě vpodstatě nezná) je mnohem těžší získat a udržet pozornost.

2) Mění. Nemám sice nikdy žádný pevný pořad písní pro festival nebo pro sólo koncert - vždycky to vzniká buď těsně před příchodem na pódium nebo i teprve na něm. Rozhoduju se podle toho, jak cítím reakce publika. Nicméně jsou písničky, které bych na festivalu v životě nehrál, protože jsou příliš komorní. Samozřejmě, když už má člověk jméno, tak může hrát cokoli.

Mám jednu prosbu na závěr: Měj se, prosím pěkně, pěkne.

Petr Sedláček

---

1) Hrám radšej v maličkých kluboch. Mne stačia traja ľudia a je úplne super, ak sa koncert páči aspoň jednému. Mám veľmi rada komornú atmosféru. Na festivaly chodím ani nie tak kvôli hraniu, ale preto že chcem stretnúť priateľov, hudobníkov.

2) Moje koncertné a festivalové vystúpenie sa v ničom nelíši, nemám zvlášť povyberané piesne a k poslucháčom pristupujem vždy rovnako.

Janka Kúdelová

Konečně jsem se dostal k napsání odpovědí na otázky do FOLKFÓRA.

Odpověď první:
Hrajeme rádi všude!
Na festivalech jde o to, že svojí tvorbu zpřístupníme najednou většímu počtu posluchačů a mezi nimi se může skrývat větší počet dramaturgů jiných festivalů, které třeba také oslovíme. Při klubových akcích jde hlavně o větší kontakt s diváky, kteří leckde sedí tak blízko, že si skoro přečtou číslo označující tloušťku trsátka kterým právě hrajete.

Odpověď druhá:
Hrajeme rádi všude!
V klubech se představujeme celým rozsahem svojí tvorby (rychlé, pomalé, krátké, dlouhé, veselé, neveselé...). Na festivalech jde hlavně o čas. Pořadatelé dávají skupinám 25 až 30 minut (jak kde), které mnohdy z důvodu skluzu průběžně zkracují. A tak hrajeme převážně svižnější písničky, aby jsme se my i diváci pořádně odvázali. A průvodní slovo, tedy spíše slova

se mnění hlavně v závislosti na rekcích posluchačů.

Za Kvintu? Jan Ampér Petrásek

---

1) Myslím, že už jsem o tom jednou psal, každé hraní, jakékoliv kapely nebo písničkáře je vždy neopakovatelný zážitek a je jedno jestli to je na festivalu, nebo v klubu. Přiznávám, že raději hraji, teď píšu jen za sebe, spíš v klubech tak pro padesát diváků a to z toho důvodu,že jsem dost upovídaný a rád si s těmi diváky povídám a nebo něco vyprávím, což na festivalech zas tak dobře nejde. Tam ten kontakt není tak vstřícný, je to spíš o tom, jaké si to uděláš, takové to máš.

2) Samozřejmě, že nejde hrát na festivalu nějaké dumky žalky a myslet si, že s tím okamžitě zbouráš diváctvo, musíme mít připravené určité skladby, o kterých víme, že přece jenom zabírají víc. Nám pomáhají spíš písně převzaté od světových veličin (P.Simon,Beatles). Ovšem jinak to je na soutěžních festivalech, kde musíš vybrat, né, kde chceš vybrat to nejlepší co máš. No a pak je na kvalitě té skladby jestli zaujme. To vše si myslím platí pro kapely spíš méně známé, když jsi interpret, který má hodně známé jméno, tak už si v podstatě můžeš dělat, co chceš a hrát taky co chceš a bohužel to je někdy na kvalitě toho vystoupení vydět, ale takovým to umělcům je předem odpuštěno. A to neplatí jen ve folku, ale ve všech žánrech.

Luboš Stráník, Stráníci

---

1) Preferuji diváctvo, kde mohu identifikovat jednotlivce a jejich reakce, případně i slyšet jejich pokřiky, kecy apod. Ale je mi to jinak jedno.

2) Když nehrajeme pro folkaře, nezařazujeme folkovější cajdáky.

Čest vaší nezištné redakční práci!

Ondřej Tichý

---

1) Nemůžeme říci, že bychom hráli raději na festivalech nebo v klubech. Nejdůležitější je pro nás pocit s jakým jedeme domů. Velmi často to závisí na zvuku jaký máme na jevišti. Když se dobře slyšíme a zvukař nám vyhoví, dobře se nám pak hraje a lidi to poznají. Zažili jsme bouřlivý i vlažný ohlas jak na velkém festivalu, tak v malém klubu. A podle toho asi hodnotíme úspěch akce. Faktem ale je, že zvuk na festivalech je loterií (za tu chvilku zvučení se ne všechno podaří a tím nenapadám zvukaře) a já osobně mám vždy strach o to, aby se mi dobře hrálo. V tom je výhoda koncertů v klubech - člověk má čas se nastavit a není v takovém stresu.

2) Mění a hodně. Na festivaly zařazujeme hlavně rychlé písničky, jak říkáme "pecky", snažíme se, aby ten blok měl spád a téměř nemluvíme, protože když máte 20 minut na prezentaci, přišlo by nám jako luxus ten čas prokecat. Čistě fesťákové trháky nemáme. Myslíme si, že ta nebo ona písnička je třeba velmi vhodná pro festival, ale pak ji hrajeme i v klubech, pokud se nám dobře hraje a máme ji rádi. Vezmeme-li to opačně, tak některé jiné písničky, hlavně pomalejší, které také rádi hrajeme na festivalech nikdy nehrajeme a necháváme si je jen do klubů.

Honza z Načasu

---

1) Mě osobně je jedno, kde se hraje, když je dobrá atmosféra v hledišti. Sice v klubu je kontakt s publikem těsnější, nicméně to neznamená, že publikum bude reagovat.

2) My se neřídíme tím, zda hrajeme na festivalu nebo v klubu. Jelikož žádné speciální trháky nemáme, hrajeme to, co umíme.

Přeju všem hezkou sezónu

Honza Mirovský & Vomiště

---

1) Rozhodně máme raději festivaly, kde se děje mnohem víc věcí a člověk se potká s více lidmi. Navíc se přitom podíváme na různá místa po celých Čechách. Pokud je spolu kapele dobře, jsou festivaly i zdrojem řady hlubokých zážitků a nedorozumění ;-). Za sebe můžu říci, že mi festivaly dobíjí baterky na přečkání zimy. Hraní venku mě baví opravdu nejvíc.
Kluby nezavrhujeme, ale snažíme se, aby i na klubových vystoupení bylo i pro nás něco neplánovaného či nečekáného. Když vyjíždíme hrát do cizích klubů jako hosté, přichází nové zážitky automaticky. Na našich vlastních klubových večerech se snažíme např. po koncertě pokračovat volným hraním a často se tak objeví nečekané seskupení muzikantů, kteří si padnou do noty. To pak končí v ranních hodinách a máme o čem povídat a na co vzpomínat alespoň celý další měsíc.

2) Neřekl bych, že dělíme písně na festové a nefestové. Spíše se snažíme přizpůsobit atmosféře dané akce a našemu momentálnímu naladění. Je ale pravdou že většina festivalů vyžaduje spíše říznější písně a ty klidnější se uživí více v klubech.

Klokan, Hluboké nedorozumění